

Fazakas Attila

SEMMITŐL SEM

most már valami
messzi mély menedék kéne –
a világ már nem az

medvét nézni sétáló
bocsaival hallgatni
ha felbőg hajnalonta a szarvas
beleállni eltűnni
átítatódni a ködben
s ha egyik sincs
a tornác elé ülni
ki a sötét völgy erejét
hagyni áramolni
szarvassá változni
elhasadt kővé lebegő fűcsomóvá –
mi engedékeny és
semmitől sem tart

szedni csokornyí virágot
fák dús kérgén felejteni
eltunyult homlokodat
hallgatni évek sűrű lüktetését –

egyszer azért mégis
megtörténni kéne
belekiabálni az életért
a csendbe belekiabálni
a világ már nem az

ATTAK

valamit zárva kellett volna tartani.
ez nem sikerült.
most már nem lehet visszatörleszolni semmivel.
szökőár, ahol leszorítanád, ott feszít a legjobban.
előbb a tenyér körívén tör fel, majd a homlokodat feszíti hátra, s
hiába kéred, hagyjon, összebolondítja rendre a szívmokát, a
fantáziádat, a szívet.
hirtelen csap neki falnak, vagy tehetetlenül *annak*, kit visszatart
tanál ennyire.
s hogy áttör ismét rajtad, (nem tudtál rajta kifogni erőddel) jön
vele minden: úszol szétesett életdarabok között, képek, álmok,
fantáziálgatások között, ólmozott, hosszú légszomjban. úgy ér-
zed, *nem úszod meg*. (lásd *később...*)
egy lélekszakadva menekülő embertömeg – néha olyan.
egy lélegzetvételt visszafajító embertömeg – máskor.
támadó sereg, riadt gazellacsorda. oxigénhiány. rossz metaforák,
szóhiány újra. ledönt, ott dübörög, uralkodik rajtad.
s te mégis, *persze, persze, persze* hogy túléled.
sőt, egyre többször éled túl.
és hiába annyi pózzá lett szenvedés, s a sok valós szenvedés, ke-
ring, visz, hordoz boldogan, akár a véred.
valamit zárva kellett volna tartani.
vakságig zárva, süketségig zárni.
mint egy rém tör most rád, ott áll – áll veled szemközt.
mondanád: *hagyj, engedj utamra...* vagy: *ugyan, ezt ki akarta?*
de bolond boldog vagy, ki nem jutsz szavakig.

ki viszi át a túlsó partra?